

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๒

เวลานี้โลกกำลังกิเลสหนา

โรงพยาบาลนี้ว่าอย่างไรเราก็ไม่ทราบนะ เขาคงกลั่นอย่างไร (เป็นตึก ๑๐ ชั้น งบประมาณในการสร้างที่ต่อรองลงแล้วเหลือ ๑๔๓ ล้านบาท เป็นตึกอาพาธสงฆ์มีของสงฆ์ ๓ ชั้น ตามที่เซ็นสัญญา ๑ ปีกับ ๖ เดือนเสร็จ ผู้ว่าจะเรียกชื่อง่ายๆ ตึก ๙๖ ปี หลวงตา) อย่ามาใส่หลวงตาทองอะไร คนมาสร้างเท่าไรอยู่ในนั้น ชื่อก็ชื่อเถอะ อย่างมากกว่า ๙๖ ปีเท่านั้นพอ อย่ามาใส่ชื่อเรานะ

(ทองคำได้ ๑๑,๙๑๔ กิโลกรัม ดอลลาร์ได้ ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ ตึกสงฆ์ได้เพิ่มเป็น ๙๔ ล้านครึ่ง) ๙๔,๒๑๐,๗๖๐ ผ้าป่าเท่าไรกอง (๔๗,๑๑๐ กองครึ่ง ยอดรับบริจาคผ้าป่า ๘๔,๐๐๐กอง สร้างตึกสงฆ์อาพาธ ๑๐ ชั้น โรงพยาบาลอุดรธานี ถึงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ รวมเงินฝากไว้ในธนาคารทั้งสามแห่ง เป็นเงินทั้งสิ้น ๙๔,๒๑๐,๗๖๐ บาทถ้วน คิดเป็นจำนวนกองผ้าป่า ๔๗,๑๑๐ กองครึ่ง)

มันไม่ค่อยสบายมาได้อาทิตย์กว่าแล้ว เป็นอย่างไรไม่รู้เป็นอยู่ในๆ เจ็บที่นั่นปวดที่นี่ก็ไม่มีนะ มันหากเป็นเรื่องลักษณะทรุดๆ ของมันอยู่ภายใน ไม่ค่อยสบาย ระยะ ๗ วันนี่ไม่ค่อยสบายนะ แต่ไม่ทราบว่าเป็นอะไร ไม่มีคำว่าเจ็บที่นั่นปวดที่นี่ มันหากทรุดของมันในตัว มันทรุดลงไปๆ

ให้พากันตั้งใจใส่ศีลใส่ธรรมนะ ศีลธรรมพึงเป็นพึงตายได้จริงๆ สิ่งทั้งหลายกองเท่าภูเขาก็ตามเถอะ บทเวลาจะเอาจริงเอาจังจะประมวลเข้ามาหาใจหมด มีอะไรๆ เข้าสู่ใจหมด มีบาปมีบุญจะเข้าที่นั่นหมด ให้ระวังบาปให้มาก บาปเป็นภัยต่อตัวของเรา อย่าไปทำลายตัวเองโดยการทำบาปทำกรรมต่างๆ ไม่เหมาะ ให้พยายามระมัดระวังรักษา นตฺถิ อุตฺตสมํ เปมฺ ความรักอื่นเสมอด้วยการรักตนไม่มี นั่นเขียนไว้แล้ว รักตนละมากกว่าเพื่อน ขึ้นต้นตนเสียก่อน

ให้พยายามรักษาตนด้วยการสร้างความคิด สร้างความคิดพอแล้วมันรู้ในใจนะ เวลาสร้างมันพอพอในหัวใจแล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วพอ เป็นอย่างนั้น รวมการสร้างความคิดความงามทั้งหลายนี้มันจะเป็นกึ่งก้านดอกใบสาขาประดับต้นลำของมัน ต้นลำก็คือหัวใจ จำให้ดี เวลาเราบำรุงต้นลำดีแล้วกึ่งก้านสาขาดอกใบก็จะสดสวยงดงามไปตามๆ กัน เรามีแต่หวังว่าจะเอาๆ เหตุไม่ดูไม่ได้นะ ต้นเหตุมันละ เหตุดีเหตุชั่วอยู่กับนั้น ถ้าทำเหตุไม่ดีแล้วความชั่วก็ติดตามมา ถ้าทำเหตุดีแล้วความดีก็ติดตามมาเหมือนกัน

ให้พากันระมัดระวัง นี่ก็จวนแล้วนะ มันก็ได้ ๙๖ ปีแล้วนี่ ไม่นานละอายุ ๙๖ แต่จะเป็นอะไรก็ตามเถอะเราพูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังให้ชัดเจนเสียว่า เราไม่มีวิตกวิจารณ์กับการเกิดการตายของเรา ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนไม่มี จะก้าวหนาก็ไม่มี จะถอยหลังก็ไม่มี คงเส้นคงวาหนาแน่น ภายในใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน เป็นธรรมชาติอยู่ในหัวใจพอ นี่ละเราสร้างมาก ๆ แล้วก็กลั่นกรองกันไป ๆ ก็กลายเป็นธรรมชาติ ภายในใจดวงเดียว นั่นละพอ พออยู่ที่นั่น

จึงไม่วิตกวิจารณ์เรื่องการเป็นการตาย เมื่อมันพอแล้วมันพอหมด ความพอมัน อยู่ในใจดวงเดียวนะ สิ่งเหล่านี้ไม่พอ ยังบกพร่องขาดเขินอยู่ตลอดมา ไม่มีเวลา สม่่าเสมอ ส่วนใจนั้นเราบรมให้ดีแล้วเสมออยู่ตลอดเวลาเลย จะเป็นจะตายอะไรก็ไม่ได้วิตกวิจารณ์เมื่อมันพอในใจแล้ว ไปรวมอยู่ที่ใจนะ ทุกข์ทั้งมวล สุขทั้งมวลมาอยู่ที่ใจหมด จะสร้างอะไรก็ตาม ๆ ใจเป็นคลังใหญ่สำหรับรับดีและชั่ว

ให้พากันระมัดระวัง ความชั่วอย่าทำ การทำความชั่วมากน้อยเท่ากับการทำลายตนเองมากน้อยเหมือนกัน ทำความดีมากน้อยเป็นการส่งเสริมตนเองให้ดีขึ้นโดยลำดับ ลำด่า ไม่เช่นนั้นตายทิ้งเปล่า ๆ นะ เราเกิดมาในวันนี้ก็ปีก็เดือนเราได้สร้างความดีมากน้อยเพียงไร แล้วสร้างความชั่วมากน้อยเพียงไรเอามาวัดมาตวงกันนะ ้วยเหล่านี้เป็นวัยที่ควรคิดแล้วนะ อายุ ๔๐ ปีขึ้นไปแล้วเริ่มคิดละคนเรา ถ้าไม่ได้คิดตอนนี้แล้วก็หมดโอกาส ให้คิดเสียตอนนี้ อายุตั้งแต่ ๔๐ ปีขึ้นไปแล้วมักจะคิดเรื่อย ๆ ละ คิดเรื่อยเข้าไป

วัยนี้เราได้เทียบดูในร่างกายของเราเอง อายุ ๒๓ ปีนี้กำลังเต็มที่แล้ว พออายุ ๔๕-๔๖ ลดลง รู้สึกว่าค่อยลดลง จากนั้นก็ลดลงเรื่อย ๆ มาจนกระทั่งทุกวันนี้ ที่มันก้าวหน้ำมันเสมอก็คือตั้งแต่อายุ ๒๓ ปี แล้วเสมอก้าวหน้ำ กำลังวังชาก้าวหน้ำเสมอไปเรื่อย พออายุ ๔๕-๔๖ ปีแล้วจะค่อยเริ่มลด ลดลง ๆ อย่างทุกวันนี้ลดมากทีเดียว เดินไปไหนโซซัดโซเซ คอยแต่จะหกล้มก้มกราบไปเรื่อย ๆ มันอ่อนกำลัง

ที่นี้มาดูจิตใจเป็นอย่างไร จิตใจไม่อ่อน นั่นเป็นอย่างนั้นนะ สิ่งที่ทำความอบอุ่นให้เราก็คือความดีงามที่เราสร้างแล้วรวมเข้าไปอยู่ที่ใจหมด ที่นี้ใจไม่เอนไม่เอียง ร่างกายสังขารนี้มันจะเอนจะเอียงพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปไหน วันหนึ่งเป็นอย่างหนึ่ง ๆ ก็ช่าง แต่จิตใจของเราให้ดีเถอะ ถ้าดีแล้วเสมอ ไม่มีทางสงสัยเจ้าของละ

คนกำลังตื่นโลกตื่นสงสารเป็นบ้ากันทั่วโลกดินแดนพากันรู้ไหม อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ได้อะไรมานี้เท่ากับเสริมเชื่อไฟนั่นละ ได้นั้นมาได้นีมาอย่าเข้าใจว่าคนนั้นจะมีความสุขนะ ไม่มี ได้พิจารณาเรียบร้อยแล้ว ได้อันนั้นมายิ่งคืบยิ่งคลานยิ่งดียิ่งดีดินเข้าไป ที่จะทำให้มีความสุขความสบายเพราะโลกพาได้พามันนี้ไม่มี ได้เท่าไรยิ่งดียิ่งดี มีเท่าไรยิ่งเป็นบ้าเข้าไป ไม่รู้วันรู้คืน ไม่รู้จักวันตาย บทเวลาจะตายจริง ๆ แล้วก็มานับ

ข้อมือ นับอะไรล่ะคุณพ่อ อยู่เฉยๆ ก็ไม่อยู่ นับข้อมือเท่านั้นเท่านั้น มีตัวอย่างนะ แต่เราไม่ระบุชื่อ นับอะไรข้อมือ โอ้ นี่พ่อจะตายแล้วเงินจำนวนที่เขาติดหนี้เรา คนนั้นเท่านั้นๆ รวมเป็นเงินเท่านั้นไม่มีหวังได้แหละ ที่เขาติดหนี้นี้ก็ตายทิ้งเปล่าๆ นั่นแหละ นั่นเห็นไหมล่ะ เป็นอย่างนั้นละ

เพราะฉะนั้นมีอะไรให้ชำระให้หมดในใจของเรา สร้างแต่ความดีให้พอ อย่าไปตื่นบ้าตามโลกตามสงสารเขาณะ เวลานี้โลกกำลังกิเลสหนาๆ ตลอดเลย หนามากเข้า โดยลำดับลำดับ ไม่ได้บางลงนะ ได้อะไรมาเท่ากับเสริมไฟ ได้อะไรมาเสริมไฟให้ติดเรื่อย ๆ เลยจะเป็นบ้าเพราะความได้มา ความเสียไปก็เอาอีกแหละก็เป็นบ้าอีกแบบหนึ่ง ความได้มาก็เป็นบ้าอีกแบบหนึ่ง บ้าไม่เลิกคือบ้าของกิเลสตัณหาอยู่ภายในหัวใจของสัตว์โลกนั่นแหละ คำว่าพอไม่มี ถ้ากิเลสพาได้พาเสียไม่มีคำว่าพอ ได้เท่าไรก็ไม่พอ เสียไปเท่าไรก็ไม่พอ ให้ใจติดดินเป็นบ้าอีก

ธรรมในใจบำเพ็ญเข้าไป บำเพ็ญเข้าไปให้พอพอ ไม่มีอะไรที่จะหามาเพิ่มเติมอีกแล้ว ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันเรียกว่าเป็นธรรมชาติ นี่ละที่จิตพอ พอหมดด้วยอำนาจแห่งการสร้างความดีมารวมอยู่ในคำว่าจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน พอหมดเลยให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ อย่าสักแต่ว่าไปว่ามาเฉยๆ เพ่นๆ ฟ่านๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร พากันจำให้ดี

นี่พูดจริงๆ หมดละ การก้าวเดินของเรา การก้าวเดินเพื่อเกิดก็หมด การถอยหลังเพื่อความเดือดร้อนในสิ่งที่ผ่านมาแล้วก็หมด ที่จะก้าวไปข้างหน้าเพื่ออะไรอีกหมด นี่ละการสร้างความดีให้เห็นเสีย มันจวนจะตายแล้วพูดให้ฟัง เราหมดทุกอย่างแล้ว ในสามแดนโลกธาตุปล่อยหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่ขันธ ขันธนี้ก็ไม่ยึดมั่น มันเป็นอะไรก็ดูตามสภาพของมันไป มันทนไม่ได้แล้วก็แตก โลกนี้เป็นโลกที่แตกดับทั้งนั้นละ รู้อบมันเสียก็สบายๆ

เรียนให้จบนะเรียนธรรม เรียนธรรมจบได้ เรียนโลกไม่มีทางจบ ได้เท่าไรยิ่งคืบ ยิ่งคลานยิ่งป็นกันไป ทางธรรมได้มากเข้าไปๆ พอๆ สุดท้ายพอ ธรรมภายในใจพอ นี่ละธรรมมีคำว่าพอ ถ้าโลกไม่มีคำว่าพอ ได้เท่าไรยิ่งเสริมไฟติดดินให้เจ้าของเป็นบ้าไปทั้งที่มีรายได้นั้นละ ถ้าไม่ตื่นแล้วก็สบายดีๆ เรื่อยไป นี่พูดให้ชัดเจนเสียเราจวนจะตายแล้วเรานี้หมด ให้ชัดเจนเสียเลย่ว่าหมดป่าช้า ล้างป่าช้าในชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ประจักษ์ในหัวใจจำไม่ต้องไปถามใคร

อย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้วละพระองค์ๆ ท่านไม่ถามใคร พระอรหันต์ตรัสรู้ธรรมแต่ละองค์ๆ ไม่ถามใคร แม้ที่สุดพระพุทธเจ้าเป็นครูของสาวกสาวกก็ไม่ไปถามพระพุทธเจ้าเพราะเสมอกันหมด สิ่งที่เสมอกันมีอยู่ เมื่อสร้างเข้าไปๆ ถึงขั้นเสมอกัน

แล้วไม่มีใครถามใคร เหมือนกันหมด นี่ละความดีเป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้ามีที่
พระองค์ท่านดูองค์ของท่านเท่านั้นพอ พระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างไรดูอันเดียวพอ
อย่างนั้นละ นี่เรียกว่าพอในตัวเองไม่ต้องถามใคร ให้พากันจดจำเอา

นี่ก็จวนจะตายแล้วแหละ อายุก็ ๙๖ แล้ว ไม่ใช่บ่อยๆ อายุถึง ๙๖ บำเพ็ญธรรม
ตั้งแต่บวชมาได้ ๗๐ ปีหรือ (๗๕ ปี) ตั้งแต่บวชมาสร้างแต่ความดีนะ ความชั่วไม่ทำ
สร้างแต่ความดีๆ อบอุ่นไปทางความดี ตอนที่ฟัดกับกิเลสจะให้มันเสียยิ่งหนักนะ
มันเสียคือให้ถึงนิพพาน ให้สิ้นทุกข์โดยสิ้นเชิงในชาตินี้ นี่ละหนักมาก ที่ทำกรรมดาๆ
มันก็กรรมดา ที่ทำที่เอาให้จริงจังมากๆ เอาให้ถึงจุดหมายนี้หนักมากอยู่นะ คือความ
พ้นทุกข์ ความพ้นทุกข์นี้หนักมาก ความพากความเพียรทุกด้านทุกทางจะทำเบาๆ
ไม่ได้ ต้องทำให้หนักมือๆ เวลาได้ขึ้นมาก็ภูมิใจ นั่นละถ้าภูมิใจแล้วพอ ทุกอย่างพอ มา
พออยู่ที่ภูมิใจ การที่จะให้ภูมิใจก็คือว่าเอาให้หนักแน่น ไม่อ่อนแอต่อแท้แล้วก็ภูมิใจ
เอาเท่านั้นละวันนี้ จะให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ